

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13, 34)

Nr. 12 (378)
Anul X (2019)
28 Aprilie

VIATA CREȘTINĂ

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

ÎNVIEREA DOMNULUI, FUNDAMENTUL CREDINȚEI NOASTRE

Invierea Domnului este cea mai mare sărbătoare a creștinilor ortodocși, pe care o numim în cântările Bisericii „**praznic al praznicelor și sărbătoare a sărbătorilor**”. Este cel mai important eveniment care a avut loc în istoria umanității și diferențiază creștinismul de toate celelalte religii deoarece capul Bisericii Creștine, Hristos, a înviat din morți, arătându-ne că nu a fost doar un om excepțional, ci Dumnezeu adevărat și Om adevărat, Care S-a întrupat pentru noi și pentru a noastră mântuire.

Pentru noi, creștinii, **realitatea învierii lui Hristos este fundamentul credinței noastre**, pentru că Sfântul Apostol Pavel spune: „**Iar dacă Hristos nu a înviat, zadarnică este credința voastră**” (I Corinteni 15, 17), ceea ce arată că adevărul și puterea mărturiei noastre ortodoxe se datorează Învierii Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, care este garanția învierii noastre a tuturor.

Mântuitorul a înviat a treia zi, după cum mărturisește Biserica în Simbolul de credință pe baza Sfintei Scripturi și a Sfintei Tradiții. Învierea Domnului a avut loc în primele ore ale duminicii, după cum aflăm din sinaxarul din ziua Sfințelor Paști.

Biserica teologhisește despre Învierea lui Hristos începând din momentul pogorării Sale la iad. Ea prăznuiește Învierea începând din acest moment, când Domnul a eliberat sufletele dreptilor Vechiului Testament de sub stăpânirea morții și a diavolului, după cum aflăm din sinaxarul din Sfânta și Marea Sâmbătă: Cuvântul lui Dumnezeu a stat cu trupul în mormânt, iar cu sufletul Lui curat și Dumnezeiesc Se pogoră și în iad.

Acest lucru se vede și în iconografia Învierii Domnului, unde imaginea pogorării Mântuitorului nostru Iisus Hristos la iad este considerată icoana tradițională a Învierii în Ortodoxie. De aceea de Paști se cântă: Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcând și celor din morminte viață dăruindu-le!

(Sursa: Ziarul Lumina)

VENIREA SFINTEI LUMINI - CLIPĂ DE ADEVĂRATĂ COMUNIUNE CU DOMNUL NOSTRU IISUS HRISTOS

Credincioșii își dau unul altuia Lumina și într-o clipă mulțimea devine o flacără imensă. Câteva clipe Lumina își menține caracterul divin și nu arde. Credincioșii o primesc ca pe o binecuvântare, o ating de fețele lor, își ating rănile și mulți sunt bolnavi a căror neputințe și dureri se vindecă în clipele acelea.

In Săptămâna Mare a Paștelui Ortodox, Dumnezeu trimite oamenilor Sfânta Lumină.

În vinerea mare, după prohod, încăperea ce adăpostește Sfântul Mormânt este verificată cu minuțiozitate de către reprezentanții ai autorităților, spre a nu ascunde vreo sursă de foc, toate candelile sunt stinse, este preserată vată pe lespedea Mormântului, iar apoi ușile kuvuklionului sunt închise și pecetluite. Doi

preoți, unul grec și unul armean stau de veghe lângă panglicile sigiliului până a doua zi.

Ceremonia începe în Sâmbăta Mare la orele 9, când se pornește în procesiune de la sediul Patriarhiei Ortodoxe spre Biserica Învierii. Dragomanii, ale căror toiege metalice răsună solemn pe podeaua de piatră, deschid drumul prin mulțimea imensă de oameni. Urmează apoi doi diaconi ce poartă crucea ce conține părțile din lemnul Sfintei Cruci a Mântuitorului, Patri-

arhul, mitropoliți, episcopi, preoți și credincioși, cu mare smerenie.

Clopotele încep să bată. Se înconjoară de trei ori Sfântul Mormânt, cântându-se „Învierea Ta, Hristoase” după care, Patriarhul dezbracă veșmintele rămânând doar cu stiharul, epitrahilul, brâul și mânecutele. El este controlat cu deosebită strictețe de către reprezentanții tuturor autorităților bisericești și de stat, pentru a nu avea cumva vreo sursă de foc spre înșelarea poporului.

Toate luminile, candelile și lumânările sunt stinse, se rup pecețile, iar Patriarhul intră singur în Sfântul Mormânt. Acolo el îngenunchează și se roagă cu credință.

(continuare în pagina 2)

VENIREA SFINTEI LUMINI - CLIPĂ DE ADEVĂRATĂ COMUNIUNE CU DOMNUL NOSTRU IISUS HRISTOS

(continuare din pagina 1)

Timul se oprește-n loc și se lasă o tăcere adâncă. Emoțiile ating paroxismul, credincioșii sunt pătrunși de greutatea momentului și lacrimile încep să curgă. Atunci vine LUMINA, o scânteie pură, o imensă revărsare de lumină peste acest Mormânt de Viață Dădător. Clopotele încep să sune, tobele să bată și credincioșii cântă de bucurie. Vata presărată pe lepedea de piatră a Mormântului, lumânările și candelile se aprind dintr-o dată. Patriarhul adună vata aprinsă, o așează în două cupe de aur pe care le înmânează prin orificiile din Încăperea Pietrei Îngerului diacnilor, pentru a fi duse la Altarul Învierii de pe Golgota și la paraclisul patriarhal, închinat

Sfinților Împărați Constantin și Elena.

Patriarhul iese apoi în fața Sfântului Mormânt cu făcliile aprinse în mâini și strigă: „Veniți de luați Lumină!”

Credincioșii își dau unul altuia Lumina și într-o clipă mulțimea devine o flacără imensă. Câteva clipe Lumina își menține caracterul divin și nu arde. Credincioșii o primesc ca pe o binecuvântare, o ating de fețele lor, își ating rănile și mulți sunt bolnavi a căror neputințe și dureri se vindecă în clipele acelea.

„Hristos a Înviat” se aude în toate limbile pământului și bucuria pelerinilor nu are margini. Lumina este trimisă apoi în toate colțurile lumii spre binecuvântarea credincioșilor ortodocși. Sfânta Lumină vine doar în Biserica Ortodoxă,

însă mulți sunt cei de alte credințe, care asistând la această unică, minunată clipă de adevărată comuniune cu Domnul Nostru Iisus Hristos cel Înviat din morți, se întorc la adevărata credință, devenind fii ai Bisericii Mamă, ai Bisericii Ortodoxe.

Fiul Omului S-a întrupat, a suferit scuipările și bătăile, și-a dat viața pe cruce și a înviat pentru toți oamenii, căci precum stă scris și în Acatistul Sfintei Învieri a Domnului: „Strălucind la toată lumea cu învierea Sa, Domnul Iisus Hristos, acum toate le-a umplut de lumină: și cerul și pământul și cele de dedesupt; ca să prăznuiască toată zidirea Învierea lui Hristos”.

Pr. David Pristavu | Sursa: *doxologia.ro*

PAȘTELE NU POATE FI FERICIT. ÎNVIEREA – DA!

Vă doriți în aceste zile „un Paște fericit”? Ați apucat să trimiteți această urare celor dragi și așteptați să o primiți în schimb? Dacă veți căuta să cumpărați o felicitare cu această urare, să alegeți una cu iepuraș – iepurașul este responsabil la departamentul cadourilor. Un iepuraș fericit este tot ce ne dorim.

Marketologii iscusiți au reușit în doar câțiva ani să ne pună un iepure pe masă în loc de jertfa lui Hristos. Oamenii nu-și mai spun

„Hristos a înviat”, ci își doresc „un Paște fericit”. Pentru a înțelege sensul acestei mutații trebuie să cunoaștem mai întâi sensul cuvântului „paște”. Paștele înseamnă trecere, și, de la Moise la Hristos, s-a referit concret la trecerea poporului evreu prin Marea Roșie, care a presupus întreaga suferință a drumului de la robia egipteană la eliberare. Suferința poporului evreu, cu morțile aferente, cu zburciulul traversării pustiului, au preînchipuit suferința lui Hristos, patimile Sale și moartea pe Cruce care au

culminat în Învierea Sa. „Paștile Domnului”, așa cum cântăm în Canonul Învierii, este trecerea „din moarte la viață și de pe pământ la cer”. Este de la sine înțeles că „trecerea” prin patimă și moarte nu poate fi fericită, ci numai Învierea este prilej de bucurie.

În accepțiunea creștină fericirea este o stare de grație, condiția sfinților, încununarea virtuților, răsplata veșnică, creșterea într-o asemănarea cu Hristos. Formula „sărbători fericite”, „paște fericit” este o noutate a lumii care consideră că fericirea este o masă bogată, un drum spre picnic fără ambuteiaje, o revedere a neamurilor. Nu veți găsi această urare nicăieri în tradiția de două mii de ani a creștinismului.

De la Hristos începe creștinii își spun „Hristos a înviat” – aceasta este vestea care a schimbat lumea, care a cutremurat iadul și a deschis cerurile. A spune „Hristos a înviat!” și a răspunde „Adevărat a înviat!” este adevărata mărturisire de credință, însumarea Evangheliei în două cuvinte, îndeplinirea poruncii propovăduirii.

Înlocuirea lui „Hristos a înviat” cu „Paște fericit” este cea mai mare lovitură primită vreodată de lumea creștină. Urmările ei nu se vor lăsa mult așteptate.

Nu vă temeți și nu vă rușinați să vă spuneți „Hristos a înviat! Adevărat a înviat!”. Desigur, dacă aveți această convingere.

Hristos a înviat! Fiți fericiti...

Egumen Savatie Baștovoi
Sursa: *www.rucodelie.ro*

Fraților, din moment ce sărbătorii Sfintele Paști, se cuvine să știți ce reprezintă Paștile.

Paștile (Pascha) înseamnă trecere. Această sărbătoare a primit numele acesta, deoarece în timpul ei au trecut fiii lui Israel din Egipt și Însuși Fiul lui Dumnezeu a trecut din această lume la Tatăl.

Dar ce vă folosește vouă faptul că sărbătorii Paștile, dacă nu luați ca model ceea ce voi cinstiți? Dacă nu treceți din Egipt, adică de la întunericul păcatelor la lumina virtuților și de la iubirea față de lumea aceasta la iubirea pentru patria cerească? Căci sunt mulți care

SFÂNTUL AMBROZIE AL MILANULUI: „PAȘTILE, SĂRBĂTOARE A TRECERII”

se bucură în timpul acestei sărbători și cinstesc această sărbătoare, dar totuși o fac în mod rău și spre răul lor, deoarece nu au trecut din această lume la Tatăl, adică, nu trec de la pasiunile lumești și de la plăcerile trupești la iubirea pentru patria cerească. Vai de acești creștini care sunt în Egipt, adică, sub stăpânirea diavolului și se bucură de rele! De aceea, fraților, vă sfătuiesc să sărbătorii Paștile așa cum se cu-

vine, adică, să faceți trecerea. Toți cei răi care celebrați această sărbătoare treceți de la păcate la virtuți! Iar toți cei buni treceți de la virtuți la virtuți mai mari! Astfel, să nu rămână nimeni între voi care să nu fi făcut trecerea!”

Sfântul Ambrozie al Milanului
(Predica 34, 4)